

Justitsministeriet

Dato: 31. marts 2009

Dok.: KKN40559

Sagnr.: 2009-792-0861

Udkast til talepapir

Til brug ved besvarelsen den 1. april 2009 af samrådsspørgsmål A stillet af Folketingets Udvalg for Forretningsordenen

Samrådsspørgsmål A:

”Der ønskes en uddybning og drøftelse af ministerens svar af 24. marts 2009 på udvalgets spørgsmål nr. 1-3.”

1. Udvalget har bedt mig om under dette samråd at uddybe mine svar på tre spørgsmål, som udvalget har stillet i relation til et lovforslag nr. L 154 fra Skatteministeriet. Forslaget drejede sig som bekendt om midlertidig udskydelse af betalingsfristerne for indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag samt moms.

Der er, som udvalget sikkert vil give mig ret i, tale om nogle ganske vanskelige spørgsmål, og dette er også baggrunden for, at mine svar på udvalgets spørgsmål på nogle punkter er blevet noget juridisk-tekniske.

Det er imidlertid ikke let at undgå i denne sammenhæng, og jeg beder derfor om udvalgets forståelse for, at mine bemærkninger i det følgende måske kan forekomme noget "tørre".

Samtidig vil jeg gerne anerkende, at udvalgets spørgsmål kredser om nogle grundlæggende og principielle aspekter ved lovgivningsarbejdet, som jeg er glad for at få lejlighed til at drøfte med udvalget.

2. Dette gælder ikke mindst med hensyn til spørgsmålet om tidspunktet for nye lovreglers ikrafttræden.

I den forbindelse er det vigtigt at være opmærksom på, at grundloven ikke antages at være til hinder for, at en lov

bestemmer, at den skal finde anvendelse på forhold, som ligger forud for det tidspunkt, hvor myndighederne kan anvende loven.

Grundloven indeholder altså ikke et generelt forbud mod love med ”tilbagevirkende kraft”, men det betyder ikke, at sådanne love er uproblematisk. Som nævnt i svaret på udvalgets spørgsmål nr. 1 bør der således foreligge tungtvejende grunde for – undtagelsesvis – at gennemføre bebyrdende love med tilbagevirkende kraft.

Og jeg vil gerne understrege, at Justitsministeriet i forbindelse med den lovtekniske gennemgang er meget opmærksom på, om et ønske fra et andet ministerium om at tillægge en bebyrdende lov tilbagevirkende kraft, er tilstrækkeligt velbegrundet.

I den forbindelse vil jeg også gerne fremhæve, at når det gælder det omhandlede lovforslag nr. L 154, så er der ikke tale om en bebyrdende lov, men derimod om en lov,

der indfører en ordning, som er frivillig for virksomhederne, og som således må anses for at være af begunstigende karakter.

3. Det bringer mig til spørgsmålet om håndhævelse.

Som det også er nævnt i svaret på spørgsmål nr. 1, antages det, at en lov først kan håndhæves, når den er vedtaget, stadfæstet og kundgjort.

Dette gælder også i relation til lovforslag nr. L 154, og det har således – som anført i svaret på spørgsmål nr. 1 – efter Justitsministeriets opfattelse ikke været muligt for skattemyndighederne at håndhæve de i lovforslaget foreslåede regler allerede fra fremsættelsestidspunktet.

Jeg vil i den forbindelse gerne på ny understrege, at Justitsministeriet ikke har taget stilling til, om skattemyndighederne efter de regler, der var gældende på tidspunktet for den iværksatte administration, har haft hjemmel til

at udskyde virksomhedernes indbetalinger af indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag samt moms. Dette spørgsmål henhører således under Skatteministeriet.

Når dette er sagt, så er det samtidig meget vigtigt for mig som justitsminister, at ingen i udvalget er i tvivl om, at Justitsministeriet naturligvis er enig i – og også værner om – det grundlæggende retlige princip, at en lov først kan håndhæves, når den er vedtaget, stadfæstet og kundgjort.

4. Jeg vil i den forbindelse også gerne slå fast – så der ikke hersker nogen tvivl herom – at hvis et folketingsudvalg under behandlingen af et lovforslag ønsker, at Justitsministeriet foretager en vurdering af et spørgsmål, der er særligt knyttet til f.eks. lovforslagets forhold til grundloven, foretager Justitsministeriet naturligvis gerne en sådan vurdering.

Den omstændighed, at et lovforslag inden fremsættelsen for Folketinget har været til lovteknisk gennemgang i Justitsministeriet, udelukker naturligvis ikke, at der under Folketingets behandling af forslaget vil kunne rejses spørgsmål om lovtekniske eller retlige forhold over for Justitsministeriet.

Så hvis et sådant spørgsmål (efterfølgende) rejses under folketingsbehandlingen, ser Justitsministeriet selvfølgelig gerne på det.

I den forbindelse vil jeg i øvrigt gerne sige, at jeg kan tilslutte mig det, som Skatteministeriet har oplyst i forbindelse med ministeriets supplerende svar (af 24. marts 2009) på spørgsmål nr. 6 og 23 vedrørende lovforslag nr. L 154. Jeg synes således naturligvis også, at det havde været bedst, hvis der i forbindelse med besvarelsen af de pågældende spørgsmål var blevet foretaget en høring af Justitsministeriet med henblik på at få en udtalelse om

spørgsmålet om ikrafttrædelsen og håndhævelsen af lovforslaget.

5. Hvad endelig angår spørgsmålet om statslige myndigheders adgang til at frasige sig eller udskyde en betaling, så vil jeg kort sige følgende:

Som oplyst i svaret på spørgsmål nr. 3 kan en statslig myndighed kun frasige sig en betaling i det omfang, der er hjemmel hertil.

Og når det gælder spørgsmålet om, i hvilket omfang en statslig myndighed kan beslutte at udskyde fristen for indbetalingen af et beløb, vil dette afhænge af de regler, der gælder for myndighedens virksomhed, herunder de bevillingsmæssige regler.

Der kan i den forbindelse henvises til Finansministeriets Budgetvejledning fra 2006, hvor det fremgår, at det – hvis der ikke er tilvejebragt særlig hjemmel til betalings-

henstand – bør tilstræbes, at der ikke er væsentlige tids-
mæssige forskydninger mellem det tidspunkt, hvor der
kan kræves betaling, og det tidspunkt, hvor betalingen
faktisk finder sted.

6. Hvis jeg herefter kort skal opsummere, så vil jeg gerne
fremhæve tre forhold, som efter min opfattelse er centrale
at være opmærksom på i forbindelse med udformningen
af ny lovgivning:

For det første – selv om grundloven ikke indeholder et
forbud mod love med ”tilbagevirkende kraft”, bør der
foreligge tungtvejende grunde for undtagelsesvis at gen-
nemføre sådanne love, hvis de er bebyrdende for borger-
ne.

For det andet – en lov kan først håndhæves, når den er
vedtaget, stadfæstet og kundgjort. Myndighedernes ad-
ministration i forhold til borgerne skal naturligvis ske på
grundlag af gældende ret.

Og endelig for det tredje – hvis et folketingsudvalg under behandlingen af et lovforslag ønsker, at Justitsministeriet foretager en vurdering af et spørgsmål, der er særligt knyttet til f.eks. lovforslagets forhold til grundloven, så foretager Justitsministeriet naturligvis gerne en sådan vurdering. Det skal der ikke herske nogen tvivl om.